Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA DŽOVANNI PITRUCELLAS
[*GIOVANNI PITRUZZELLA*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2021. gada 17. jūnijā [1]

Lieta C-180/20

Eiropas Komisija
pret

Eiropas Savienības Padomi

Prasība atcelt tiesību aktu – Lēmumi (ES) 2020/245 un 2020/246 – Nostāja, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz Partnerības padomes reglamenta un Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru reglamentu pieņemšanu un apakškomiteju saraksta izveidošanu – Lēmumi, ar kuriem tiek noteiktas Savienības vārdā ieņemamās nostājas struktūrās, kas izveidotas ar starptautisku nolīgumu – Juridiskā pamata izvēle – Nolīgums, kura atsevišķi noteikumi var tikt saistīti ar kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP) – Divu atsevišķu lēmumu pieņemšana

I. Ievads

1. Saistībā ar starpiestāžu tiesvedībām par Savienības tiesību aktu juridisko pamatu, kam piemīt konstitucionāla nozīme [2], pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā ir arvien vairāk lietu, kurās tiek apšaubīta robeža starp Eiropas Savienības ārējo darbību jomās, uz kurām attiecas LESD, un kopējo ārpolitiku un drošības politiku (KĀDP), kas ir ietverta LES [3]. Prasība, kas ir šo secinājumu priekšmets, ir viena no šīm lietām, un aptuveni trīs gadus pēc 2018. gada 4. septembra sprieduma Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) [4] (turpmāk tekstā – "spriedums Kazahstāna") tā ir jauns posms domstarpībās starp Eiropas Komisiju un Eiropas Savienības Padomi saistībā ar atbilstošajiem juridiskajiem pamatiem tā saukto "jaunās paaudzes" partnerības nolīgumu noslēgšanai un īstenošanai. Spriedumā Kazahstāna Tiesai pirmo reizi bija jālemj par KĀDP ietilpstošo kompetenču nošķiršanu no LESD ietilpstošajām kompetencēm saistībā ar kāda no

[1] Oriģinālvaloda – franču.

[2] Šajā nozīmē skat. it īpaši atzinumu 2/00 (Kartahenas protokols par bioloģisko drošību), 2001. gada 6. decembris (EU:C:2001:664, 5. punkts), un spriedumu, 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 42. punkts).

[3] Skat., piemēram, spriedumus, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472); 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025), un 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435).

[4] C-244/17, EU:C:2018:662.

šiem nolīgumiem īstenošanu un, precīzāk, saistībā ar lēmuma pieņemšanu atbilstoši LESD 218. panta 9. punktam, ar kuru Padome nosaka Savienības nostāju struktūrā, kas izveidota, piemērojot šo nolīgumu [5].

2. Izskatāmajā lietā Komisija lūdz atcelt Padomes Lēmumus (ES) 2020/245 [6] un 2020/246 [7] (turpmāk tekstā kopā – "apstrīdētie lēmumi") par nostāju, kas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses [8] (turpmāk tekstā – "VPPN").

II. Atbilstošās tiesību normas

A. Atbilstošie LES noteikumi

3. LES V sadaļas 1. nodaļā ir ietverti "vispārīgi noteikumi par Savienības ārējo darbību". Šajā nodaļā ietilpstošā LES 21. panta 1. punktā ir izklāstīti principi, uz kuriem ir balstīta Savienības rīcība starptautiskajā arēnā, un ir precizēts, ka Savienība cenšas attīstīt attiecības un veidot partnerību, it īpaši ar valstīm, kuras atzīst minētos principus. Šā panta 2. punktā ir uzskaitīti Savienības ārējās darbības mērķi, un šā paša panta 3. punkta pirmajā daļā ir noteikts, ka, "sagatavojot un īstenojot Savienības ārējās darbības dažādās jomās, kas ietvertas šajā sadaļā un Līguma par Eiropas Savienības darbību piektajā daļā, kā arī citu tās politiku ārējos aspektus, Savienība ievēro principus un tiecas sasniegt mērķus, kas minēti šā Līguma [panta] 1. un 2. punktā".

4. LES V sadaļas 2. nodaļā ir ietverti īpaši noteikumi attiecībā uz KĀDP. Saskaņā ar LES 24. panta 1. punkta otro daļu "uz kopējo ārpolitiku un drošības politiku attiecas īpaši noteikumi un procedūras. To nosaka un īsteno Eiropadome un Padome ar vienprātīgu lēmumu, izņemot gadījumus, ja Līgumos paredzēts citādi". Saskaņā ar LES 37. pantu, kas ietilpst šajā pašā nodaļā, "Savienība var noslēgt nolīgumus ar vienu vai vairākām dalībvalstīm vai starptautiskām organizācijām tajās jomās, uz kurām attiecas šī nodaļa".

[5] Ir vēl citi precedenti attiecībā uz LESD 218. panta 9. punkta interpretāciju saistībā ar strīdiem par atbilstošu juridisko pamatu lēmumam, ar ko nosaka nostāju, kura Savienības vārdā jāieņem ar starptautisku nolīgumu izveidotā struktūrā, kas tomēr neattiecas uz KĀDP kompetenču un kompetenču, kuras neietilpst KĀDP, nošķiršanu; skat. spriedumus, 2013. gada 26. septembris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:589); 2014. gada 27. februāris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-656/11, EU:C:2014:97), un 2014. gada 18. decembris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449).

[6] Lēmums (2020. gada 17. februāris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz Partnerības padomes reglamenta un Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru reglamentu pieņemšanu un apakškomiteju saraksta izveidošanu, lai piemērotu minēto nolīgumu, izņemot tā II sadaļu (OV 2020, L 52, 3. lpp.).

[7] Lēmums (2020. gada 17. februāris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz Partnerības padomes reglamenta un Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru reglamentu pieņemšanu un apakškomiteju saraksta izveidošanu, lai piemērotu minētā nolīguma II sadaļu (OV 2020, L 52, 5. lpp.).

[8] OV 2018, L 23, 4. lpp.

B. Atbilstošie LESD noteikumi

5. LESD piektajā daļā, kas attiecas uz Savienības ārējo darbību, V sadaļa ir veltīta Savienības starptautiskajiem nolīgumiem. Šajā sadaļā tostarp ir ietverts LESD 218. pants, kurā ir noteikta nolīgumu sarunu vešanas un noslēgšanas procedūra starp Savienību un trešām valstīm vai starptautiskām organizācijām. Šā panta 8. un 9. punktā ir noteikts:

"8. Padome, īstenojot šo procedūru, pieņem lēmumus ar kvalificētu balsu vairākumu.

Tomēr tā pieņem lēmumus vienprātīgi, ja nolīgums attiecas uz jomu, kurā Savienības akta pieņemšanai nepieciešama vienprātība [..].

9. Padome pēc Komisijas vai Savienības Augstā pārstāvja ārlietās un drošības politikas jautājumos priekšlikuma pieņem lēmumu, ar ko pārtrauc kāda nolīguma piemērošanu, kā arī nosaka nostāju, kas Savienības vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā struktūrā, ja šāda struktūra ir tiesīga pieņemt lēmumus ar juridiskām sekām [..]."

III. Tiesvedības priekšvēsture

A. VPPN

6. 2015. gada 29. septembrī Padome pilnvaroja Komisiju un Augsto pārstāvi ārlietās un drošības politikas jautājumos (turpmāk tekstā – "Augstais pārstāvis") sākt sarunas ar Armēnijas Republiku par pamatnolīgumu[9]. Šīs sarunas tika sekmīgi noslēgtas, un 2017. gada 21. martā pamatnolīgums tika parafēts.

7. 2017. gada 20. novembrī Padome pieņēma lēmumu, ar kuru tā atļāva parakstīt VPPN Savienības vārdā un nolēma provizoriski piemērot atsevišķas šā nolīguma daļas[10] (turpmāk tekstā – "lēmums par parakstīšanu"). Šis lēmums tika balstīts uz LES 37. pantu, kā arī LESD 91. pantu un 100. panta 2. punktu, 207. un 209. pantu saistībā ar 218. panta 5. un 7. punktu un 218. panta 8. punkta otro daļu. VPPN tika parakstīts 2017. gada 24. novembrī, un tas provizoriski tiek piemērots no 2018. gada 1. jūnija.

8. Šā nolīguma 362. pantā ir paredzēta Partnerības padomes izveide, kuras uzdevums ir pārraudzīt un regulāri pārskatīt minētā nolīguma īstenošanu un kura ir pilnvarota pieņemt pusēm saistošus lēmumus, kā arī sagatavot ieteikumus[11] (turpmāk tekstā – "Partnerības padome"). Partnerības padomē ir pušu pārstāvji ministru līmenī, un tā regulāri sanāk vismaz vienu reizi gadā, atkarībā no apstākļiem. VPPN 362. panta 4. punktā ir paredzēts, ka Partnerības padome pieņem savu reglamentu. Partnerības padomei palīdz Partnerības komiteja, kura izveidota saskaņā ar VPPN 363. pantu un kurā ietilpst pušu pārstāvji augstu ierēdņu līmenī (turpmāk tekstā – "Partnerības komiteja"). Saskaņā ar šā panta 4. punktu Partnerības padome savā reglamentā nosaka šīs

[9] Šim pamatnolīgumam bija jāaizstāj Partnerības un sadarbības nolīgums starp Eiropas Kopienām un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses (OV 1999, L 239, 3. lpp.).

[10] Padomes Lēmums (ES) 2018/104 (2017. gada 20. novembris) par to, lai Savienības vārdā parakstītu un provizoriski piemērotu Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu (OV 2018, L 23, 1. lpp.).

[11] Saskaņā ar VPPN 362. panta 6. punktu Partnerības padome savus lēmumus un ieteikumus pieņem, pusēm savstarpēji vienojoties, pēc attiecīgo iekšējo procedūru pabeigšanas.

komitejas pienākumus un darba kārtību. Saskaņā ar VPPN 364. pantā noteikto Partnerības padome var lemt par apakškomiteju vai citu specializētu struktūru izveidošanu, lai sniegtu tai palīdzību konkrētās jomās, un tā nosaka to sastāvu, pienākumus un darba kārtību.

B. Apstrīdētie lēmumi

9. Apstrīdētie lēmumi attiecas uz Partnerības padomes, Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru iekšējo reglamentu pieņemšanu, kā arī apakškomiteju saraksta izveidi (turpmāk tekstā kopā – "iekšējie reglamenti").

10. 2018. gada 29. novembrī Augstais pārstāvis un Komisija pieņēma kopīgu priekšlikumu Padomes lēmumam par nostāju, kas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē attiecībā uz lēmumu pieņemšanu par iekšējiem reglamentiem (turpmāk tekstā – "kopīgais priekšlikums")[12]. Šis priekšlikums tostarp bija balstīts uz LES 37. pantu kā materiālo juridisko pamatu.

11. 2019. gada 19. jūlijā Komisija iesniedza grozītu priekšlikumu Padomes lēmumam, kurā kā materiālais juridiskais pamats tika svītrotas atsauces uz Augsto pārstāvi un LES 37. pantu[13] (turpmāk tekstā – "grozītais priekšlikums"). Šis priekšlikums bija balstīts uz LESD 218. panta 9. punktu kā procesuālo juridisko pamatu un LESD 91. pantu un 100. panta 2. punktu, kā arī uz LESD 207. un 209. pantu kā materiālo juridisko pamatu. Šā lēmuma pamatojumā tika paskaidrots, ka LES 37. panta kā materiālā juridiskā pamata svītrošana it īpaši ir pamatota, ņemot vērā spriedumu Kazahstāna.

12. 2019. gada 4. decembrī Pastāvīgo pārstāvju komiteja (*Coreper*) nolēma sadalīt pieņemamo tiesību aktu divos Padomes lēmumos, no kuriem viens tika balstīts uz LES 37. pantu, attiecinot to tikai uz VPPN II sadaļu, kur ir runa par sadarbību ārlietu un drošības politikas jomā, bet otrs – uz citiem juridiskajiem pamatiem ārpus KĀDP, attiecinot to uz visu VPPN, izņemot tā II sadaļu.

13. 2020. gada 17. februārī Padome reizē pieņēma abus apstrīdētos lēmumus. Lēmums 2020/245 tika pieņemts, pamatojoties uz LESD 91. pantu un 100. panta 2. punktu, kā arī LESD 207. pantu un 209. pantu kopsakarā ar LESD 218. panta 8. punkta pirmo daļu un 218. panta 9. punktu. Savukārt Lēmums 2020/246 tika pieņemts, pamatojoties uz LES 37. pantu kopsakarā ar LESD 218. panta 8. punkta otro daļu un LESD 218. panta 9. punktu. Lēmuma 2020/245 1. pantā ir paredzēts, ka "nostājas, kas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar [VPPN] [..] attiecībā uz [..] struktūru reglamentu pieņemšanu [..], lai piemērotu minēto nolīgumu, izņemot tā II sadaļu, pamatā ir Partnerības padomes lēmuma projekts". Lēmuma 2020/246 1. pantā ir paredzēts, ka "nostājas, kas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar [VPPN] [..] attiecībā uz [..] struktūru reglamentu pieņemšanu [..], lai piemērotu minētā nolīguma II sadaļu, pamatā ir Partnerības padomes lēmuma projekts".

[12] Kopīgs priekšlikums Padomes lēmumam par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz lēmumu pieņemšanu par Partnerības padomes, Partnerības komitejas un specializētu apakškomiteju vai citu struktūru reglamentu (JOIN(2018) 29 *final*).

[13] Grozītais priekšlikums Padomes lēmumam par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz lēmumu pieņemšanu par Partnerības padomes, Partnerības komitejas un specializētu apakškomiteju vai citu struktūru reglamentu (COM(2019) 345 *final*).

14. Ar divām deklarācijām, kuras Padome ir iekļāvusi 2020. gada 4. marta protokolā, Komisija un Čehijas Republika uzsvēra, ka LES 37. panta juridiskā pamata izmantošana attiecībā uz vienu no abiem Padomes lēmumiem, to ieskatā, ir juridiski kļūdaina [14]. Deklarācijā, kas ir iekļauta tajā pašā Padomes protokolā, arī Ungārija izteica savus "iebildumus attiecībā pret divu atsevišķu lēmumu pieņemšanu saistībā ar ES nostāju", tomēr neapstrīdot LES 37. pantu kā juridisko pamatu [15]. Abas šīs dalībvalstis nolēma nebalsot.

IV. Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

15. Ar prasības pieteikumu, kas Tiesas kancelejā iesniegts 2020. gada 24. aprīlī, Komisija cēla atcelšanas prasību, kura ir šo secinājumu priekšmets. Čehijas Republikai un Francijas Republikai tika atļauts iestāties lietā attiecīgi Komisijas un Padomes atbalstam.

16. Komisija, kuru atbalsta Čehijas Republika, lūdz Tiesu atcelt apstrīdētos lēmumus, saglabāt to sekas un piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

17. Padome galvenokārt lūdz Tiesu noraidīt prasību un piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un, pakārtoti – gadījumā, ja apstrīdētie lēmumi tiktu atcelti –, atstāt spēkā to sekas. Francijas Republika lūdz Tiesu noraidīt Komisijas prasību.

V. Vērtējums

18. Savas prasības pamatojumam Komisija izvirza divus pamatus.

A. Par pirmo pamatu

1. Lietas dalībnieku argumentu kopsavilkums

19. Pirmajā prasības pamatā, kurā apvienots būtiskākais šajā lietā, Komisija pārmet Padomei, pirmkārt, VPPN II sadaļas izslēgšanu no Lēmuma 2020/245 piemērošanas jomas, otrkārt, LES 37. panta izvēli par Lēmuma 2020/246 materiālo juridisko pamatu un, treškārt, LESD 218. panta 8. punkta otrās daļas kā šā lēmuma procesuālā juridiskā pamata pievienošanu.

20. Komisija uzskata, ka, izvēloties LES 37. pantu par Lēmuma 2020/246 materiālo juridisko pamatu, Padome ir mainījusi to balsošanas kārtību, kāda pretējā gadījumā būtu tikusi piemērota saskaņā ar Līgumiem, un nav ievērojusi Tiesas pastāvīgo judikatūru par Savienības tiesību aktu juridiskā pamata izvēli. Komisijas ieskatā, no šīs judikatūras un it īpaši no sprieduma Kazahstāna, izriet, ka Padomes lēmums atbilstoši LESD 218. panta 9. punktam, ar kuru Padome definē nostāju, kas Savienības vārdā jāieņem ar starptautisku nolīgumu izveidotā struktūrā, ir jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu, ja šā nolīguma galvenais uzdevums ir jomā, attiecībā uz kuru materiālie juridiskie pamati prasa kvalificētu balsu vairākumu. Komisija norāda, ka VPPN galvenokārt attiecas uz tirdzniecības, sadarbības attīstības un transporta pakalpojumu tirdzniecības jomām, kurām ir veltīta lielākā daļa šā nolīguma pantu. VPPN II sadaļā iekļautajiem

[14] Skat. Eiropas Savienības Padomes 2020. gada 4. marta kopsavilkuma protokolu (6517/20; CRS CRP 9), *Coreper* 2020. gada 12. februāra un 14. februāra sanāksmju kopsavilkuma protokolus, *Coreper* 2020. gada 12. februāra kopsavilkuma protokola pielikumu, 38. punkts.

[15] Skat. Eiropas Savienības Padomes 2020. gada 4. marta kopsavilkuma protokolu (6517/20; CRS CRP 9), *Coreper* 2020. gada 12. februāra un 14. februāra sanāksmju kopsavilkuma protokolus, *Coreper* 2020. gada 12. februāra kopsavilkuma protokola pielikumu, 38. punkts.

deviņiem pantiem, kuri attiecas uz sadarbību ārpolitikas un drošības politikas jomā, esot tikai papildinošs raksturs attiecībā pret šo nolīgumu kopumā, un tādējādi ar tiem neesot pietiekami, lai attaisnotu ar KĀDP saistīta juridiskā pamata attiecināšanu uz minēto nolīgumu kopumā. Šā secinājuma pamatojumam Komisija norāda, ka spriedumā Kazahstāna Tiesa ir secinājusi, ka Padziļinātas partnerības un sadarbības nolīguma starp Eiropas Savienību un tās dalībvalstīm, no vienas puses, un Kazahstānas Republiku, no otras puses[16] (turpmāk tekstā – "nolīgums ar Kazahstānu"), II sadaļas noteikumi, kas pēc satura un skaita ir salīdzināmi ar LES II sadaļas noteikumiem, nepamatojot Padomes izvēli izmantot LES 37. pantu par juridisko pamatu tāda paša veida lēmumam kā apstrīdētie lēmumi.

21. Padome, ko atbalsta Francijas Republika, neapstrīd, ka joma, kurā ietilpst apstrīdētie lēmumi, ir jāizvērtē, ņemot vērā VPPN. Tomēr tā norāda, ka Savienības tiesību akta, tostarp tiesību akta, kas attiecas uz starptautisku nolīgumu, juridiskā pamata izvēle ir jābalsta uz objektīviem elementiem, kurus Tiesa var pārbaudīt, tostarp uz šā tiesību akta saturu un mērķi. Padomes ieskatā, no Tiesas judikatūras izriet, ka nolīguma mērķu izvērtējums ir būtisks, lai noteiktu saikni starp tā noteikumiem, kuri ir saistīti ar dažādām Savienības darbības jomām, un ka tikai pēc tam ir jāizvērtē šajās tiesību normās ietverto pienākumu apjoms, proti, to saturs. Taču Komisijas izvirzītajos argumentos nekādi netiekot ņemti vērā VPPN un tā īpašo noteikumu mērķi un tie esot koncentrēti vienīgi uz tā saturu. Aplūkojamajā gadījumā Padome uzskata, ka VPPN II sadaļas noteikumu mērķu analīze pierāda, ka šie pēdējie nav sekundāri un netieši salīdzinājumā ar citiem šā nolīguma noteikumiem. Turklāt pretēji tam, ko apgalvo Komisija, VPPN un nolīgums ar Kazahstānu būtiski atšķiroties pēc to mērķu definīcijas un līdz ar to – pēc to juridiskā rakstura. Šajā ziņā Padome vērš uzmanību uz to, ka VPPN 1. pantā ir ietverts vismaz viens papildu pamatmērķis, kāda nav nolīgumā ar Kazahstānu, proti, mērķis uzlabot visaptverošo politisko un ekonomisko partnerību (a) apakšpunkts) un sekmēt ciešu politisko attiecību veidošanos starp pusēm (b) apakšpunkts). Turklāt daži no VPPN 1. pantā minētajiem vispārējiem mērķiem esot sīkāk izklāstīti šā nolīguma 3. pantā ar precīzāku mērķu kopumu, kas tiek specifiski īstenoti ar minētā nolīguma II sadaļas noteikumiem. It īpaši mērķis palielināt sadarbības efektivitāti ārpolitikas un drošības politikas jomā, kas VPPN 3. panta 1. punktā ir atspoguļots kā vispārējs mērķis politiskajam dialogam ar Armēniju, ar ko saistīti visi pārējie ar minēto dialogu sasniedzamie mērķi, esot atšķirīgs mērķis, kuru nevar uzskatīt par papildinošu salīdzinājumā ar citiem šā nolīguma mērķiem. Padomes ieskatā, tādējādi nav nekādu šaubu, ka šā nolīguma II sadaļas noteikumu galvenais mērķis ir KĀDP jomas politikas īstenošana, ko Savienība īsteno saskaņā ar pilnvarām, kas tai piešķirtas ar LES V sadaļas II nodaļu. Šo secinājumu, kas ir balstīts uz šā nolīguma II sadaļas noteikumu mērķu analīzi, nevarot atspēkot ar argumentiem, kuri attiecināmi tikai uz šo noteikumu saturu un it īpaši to apgalvoto deklaratīvo vērtību. Pirmkārt, no attiecīgajiem noteikumiem izriet, ka regulāra politiskā dialoga norise ir veids, kādā ir īstenojama sadarbība, un, otrkārt, Tiesas judikatūrā nav neviena elementa, kas ļautu secināt, ka noteikumi, kas paredz sadarbību dialoga veidā, paši par sevi nevar būt patstāvīga sastāvdaļa, ja ar tiem tiek īstenoti drošības un ārpolitikas mērķi.

[16] OV 2016, L 29, 1. lpp.

2. Vērtējums

a) Atbilstošās judikatūras atziņas

22. Lai izpildītu skaidrības, saskaņotības un racionalizācijas prasības, LESD 218. pantā ir paredzēta vienota un vispārpiemērojama procedūra, kas tostarp attiecas uz sarunām par tādiem starptautiskiem nolīgumiem un to slēgšanu, kurus Savienība ir pilnvarota noslēgt savās darbības jomās, tai skaitā KĀDP, izņemot gadījumus, kad līgumos ir noteiktas speciālas procedūras [17]. Šīs procedūras ietvaros LESD 218. panta 9. punktā ir paredzēta vienkāršota procedūra, lai tostarp definētu nostājas, kas ir jāapstiprina Savienības vārdā, kad tā ar attiecīgo starptautisko nolīgumu izveidotajā lēmējstruktūrā piedalās tādu aktu pieņemšanā, kas ir saistīti ar šāda nolīguma piemērošanu vai īstenošanu [18]. Tiesa ir atzinusi, ka, tā kā šajā tiesību normā nav paredzēta nekāda balsošanas kārtība, Padomei pieņemot šāda veida lēmumus, tad atbilstoši LESD 218. panta 8. punktam piemērojamā balsošanas kārtība ir jānosaka katrā konkrētajā gadījumā. Šajā ziņā tā ir precizējusi, ka gadījumā, ja šāds lēmums neatbilst nevienam no gadījumiem, kuros atbilstoši LESD 218. panta 8. punkta otrajai daļai tiek prasīts vienprātīgs balsojums, Padomei minētais lēmums principā ir jāpieņem saskaņā ar LESD 218. panta 8. punkta pirmo daļu kopsakarā ar 218. panta 9. punktu, pieņemot lēmumu ar kvalificētu balsu vairākumu [19].

23. Pirmais gadījums, kurā LESD 218. panta 8. punkta otrajā daļā ir prasīts, lai Padome pieņemtu vienprātīgu lēmumu, attiecas uz situāciju, kad nolīgums skar jomu, kurā ir nepieciešama vienprātība, lai pieņemtu Savienības tiesību aktu, un šī situācija tādējādi veido saikni starp lēmuma, kurš pieņemts saskaņā ar minēto pantu, materiālo juridisko pamatu un balsošanas kārtību, kas ir piemērojama tā pieņemšanai. Tā tas ir KĀDP gadījumā, jo LES 31. panta 1. punkta pirmajā daļā it īpaši ir paredzēts, ka lēmumi, uz kuriem attiecas LES V sadaļas 2. nodaļa, tiek pieņemti vienprātīgi, ja vien šajā nodaļā nav paredzēts citādi [20].

24. Lai noskaidrotu, vai lēmums, kas pieņemts saskaņā ar LESD 218. panta 9. punktu, patiešām skar jomu, kurā Savienības tiesību akta pieņemšanai ir nepieciešama vienprātība, un vai tādējādi tas, ņemot vērā pirmo LESD 218. panta 8. punkta otrajā daļā paredzēto gadījumu, ir jāpieņem vienprātīgi, ir jāaplūko tā materiālais juridiskais pamats [21].

25. Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru Savienības tiesību akta juridiskā pamata izvēlei ir jābūt balstītai uz objektīviem faktoriem, kurus var pārbaudīt tiesā, tostarp arī uz minētā tiesību akta mērķi un saturu [22]. Ja Savienības tiesību akta analīzē atklājas, ka tam ir divi mērķi vai ka tam ir divas sastāvdaļas, un ja viena no tām ir atzīstama par galveno, bet otrai ir tikai papildinošs raksturs, tad šis tiesību akts ir jābalsta tikai uz vienu juridisko pamatu, proti, uz to, ar kuru ir saistīts galvenais vai noteicošais mērķis vai sastāvdaļa. Izņēmuma kārtā, ja turpretī ir noskaidrots, ka tiesību aktam ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, kas ir nesaraujami saistītas un kam attiecībā pret citām

[17] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025), 52. punkts, un spriedumu Kazahstāna, 21. punkts.

[18] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 6. oktobris, Padome/Komisija, C-73/14, EU:C:2015:663, 65. punkts, un spriedumu Kazahstāna, 25. punkts.

[19] Spriedums, 2017. gada 25. oktobris, Komisija/Padome (CMR-15) (C-687/15, EU:C:2017:803, 51. punkts), un spriedums Kazahstāna, 25. un 27. punkts.

[20] Skat. spriedumu Kazahstāna, 29. punkts.

[21] Skat. spriedumu Kazahstāna, 35. punkts.

[22] Šajā nozīmē skat. tostarp spriedumus, 1987. gada 26. marts, Komisija/Padome, (45/86, EU:C:1987:163, 11. punkts); 1991. gada 11. jūnijs, Komisija/Padome (C-300/89, EU:C:1991:244, 10. punkts); atzinumu 2/00 (Kartahenas protokols par bioloģisko drošību), 2001. gada 6. decembris (EU:C:2001:664, 22. punkts); spriedumu, 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 43. punkts), kā arī spriedumu Kazahstāna, 36. punkts.

nav palīgrakstura, līdz ar ko ir piemērojamas dažādas Līgumu tiesību normas, šāds pasākums ir balstāms uz dažādiem atbilstošajiem juridiskajiem pamatiem [23]. Taču divējāda juridiskā pamata izmantošana nav pieļaujama, ja abos šajos pamatos paredzētās procedūras ir nesaderīgas [24].

26. Tādējādi saskaņā ar šo judikatūru, lai izvērtētu, vai Savienības tiesību akta juridiskais pamats vai juridiskie pamati ir tikuši izraudzīti pareizi, ir jānoskaidro Savienības tiesību akta "galvenais uzdevums". Turklāt Tiesa ir precizējusi, ka tie paši kritēriji ir piemērojami arī tad, kad ir jānosaka juridiskais pamats Savienības tiesību aktiem, kas skar starptautiska nolīguma noslēgšanu un īstenošanu [25].

27. Diskusijā, kas ir attīstījusies starp izskatāmās lietas dalībniekiem, atklājas vairāku Tiesas izstrādātā "galvenā uzdevuma testa" būtiskāko elementu interpretācijas atšķirības, un tā aicina precizēt tālāk norādīto.

28. Pirmkārt, ņemot vērā diskusijas šajā jautājumā starp Komisiju, Padomi un Francijas Republiku, ir jānorāda, ka aplūkojamā Savienības tiesību akta "mērķim" un "saturam" ir vienāds rangs to objektīvo elementu vidū, kurus var pārbaudīt tiesā un uz kuriem ir jābalsta šā akta juridiskā pamata izvēle. Tā kā šāda akta galvenā uzdevuma definēšana ir ļoti pragmatiska darbība, secība, kādā Tiesa šos divus elementus analizē, un nozīme, kādu tā tiem piešķir konkrētas lietas izvērtēšanas ietvaros, galvenokārt ir atkarīga no konkrētā gadījuma apstākļiem un neļauj izdarīt pieņēmumus par viena vai otra elementa vairāk vai mazāk "būtisko" raksturu vai to iespējamo savstarpējās hierarhijas noteikšanu.

29. Ir tiesa, ka dažkārt "galvenā uzdevuma" testa piemērošana attiecībā uz aktiem, kas ir saistīti ar starptautisku nolīgumu noslēgšanu, šķiet piedēvējam lielāku nozīmi tiesību akta mērķa noskaidrošanai. Tādējādi atzinumā 1/78 [26] Tiesa precizēja, ka nolīguma kvalifikācija "ir jāveic, ņemot vērā tā galveno priekšmetu, nevis īpašos noteikumus", kurus, tā kā tiem ir papildu vai papildinošs raksturs, minētais pamatmērķis sevī jau ietver. Tādu pašu argumentāciju Tiesa ir izmantojusi 1996. gada 3. decembra spriedumā Portugāle/Padome [27] (turpmāk tekstā – "spriedums Portugāle/Padome") un 2014. gada 11. jūnija spriedumā Komisija/Padome [28] (turpmāk tekstā – "spriedums Filipīnas"), lai noskaidrotu attiecīgi nolīguma par sadarbību attīstības jomā un partnerības un sadarbības pamatnolīguma mērķi. Tomēr, pirmkārt, šādas pieejas izmantošana nenozīmē jebkādas nozīmes atņemšanu nolīguma satura pārbaudei, jo ar šo pārbaudi, ņemot vērā nolīguma individuālajos noteikumos paredzēto pienākumu apjomu, var pat konkrēti identificēt atsevišķas sastāvdaļas, kurām ir nepieciešams pievienot citus juridiskos pamatus [29]. Otrkārt, kā savos secinājumos lietā, kurā tika taisīts spriedums Filipīnas [30], ir norādījis ģenerāladvokāts P. Mengoci [*P. Mengozzi*], iepriekš minētais judikatūras virziens ir tikai šo secinājumu 25. punktā minēto Savienības tiesību akta juridiskā pamata noteikšanai izmantojamo

[23] Šajā nozīmē skat. tostarp spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, Komisija/Parlaments un Padome (C-178/03, EU:C:2006:4, 42. un 43. punkts); 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 44. punkts), un spriedumu Kazahstāna, 37. punkts.

[24] Skat. it īpaši spriedumu, 2008. gada 6. novembris, Parlaments/Padome (C-155/07, EU:C:2008:605, 37. punkts un tajā minētā judikatūra). Tomēr ir jāatzīmē, ka Tiesa norobežo gadījumu, kad juridisko pamatu dualitāte (vai daudzskaitlība) ir izslēgta no procedūru nesaderības gadījumiem, izņemot gadījumus, kad atšķiras tikai balsošanas kārtība; skat. spriedumu, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 45.–48. punkts).

[25] Skat. it īpaši spriedumu, 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 42. punkts un tajā minētā judikatūra).

[26] Atzinums 1/78 (Starptautiskais nolīgums par dabisko kaučuku), 1979. gada 4. oktobris (EU:C:1979:224).

[27] C-268/94, EU:C:1996:461, 37.–39. punkts.

[28] C-377/12, EU:C:2014:1903, 35.–39. punkts.

[29] *A contrario* skat. spriedumu Filipīnas, 56. un 59. punkts.

[30] C-377/12, EU:C:2014:29, 25.–28. punkts.

vispārīgo noteikumu "īpaša dedukcija", kas no tiem neatkāpjas [31]. Katrā ziņā šo pieeju, šķiet, līdzsvaro Tiesas arvien biežāka prasība pēc argumentācijas, kas konkrētāk vērsta uz nolīguma satura izvērtēšanu [32], bet tas savukārt nenozīmē, ka tiek atstāts novārtā tiesību akta mērķu izvērtējums.

30. Otrkārt, izņemot Savienības tiesību akta mērķi un saturu, var tikt ņemti vērā vēl citi objektīvi elementi, lai noskaidrotu šā akta galveno uzdevumu, kā tas skaidri izriet no Tiesas lietotajiem jēdzieniem, kas atspoguļoti šo secinājumu 25. punktā. It īpaši attiecībā uz aktiem, kas skar starptautisku nolīgumu noslēgšanu un īstenošanu, šo elementu vidū tostarp figurē konteksts, kādā minētais akts iekļaujas un ir ticis pieņemts [33]. Lai gan šā elementa nozīmīgums neizbēgami atšķiras atkarībā no akta veida un attiecīgā nolīguma kategorijas, konteksta izvērtējumam var būt centrāla loma Tiesas analīzē, kā tas bija, piemēram, 2018. gada 20. novembra spriedumā Komisija/Padome (AJT Antarktika) [34]. Savukārt akta izdevēja pārliecībai [35] vai "subjektīvajam vērtējumam un iesaistīto dalībnieku vispārējiem politiskajiem mērķiem" [36] saistībā ar juridiskā pamata izvēli nav nozīmes, ņemot vērā to objektivitātes trūkumu.

31. Treškārt, no šo secinājumu 25. punktā atgādinātās judikatūras izriet, ka ar konstatējumu vien, ka Savienības tiesību aktam ir vairāki mērķi vai vairākas sastāvdaļas, nepietiek, lai šo aktu pamatotu ar vairākiem juridiskajiem pamatiem. Proti, galvenā uzdevuma testu Tiesa ir nostiprinājusi ļoti precīzos noteikumos, kuri tiek piemēroti vairāku mērķu vai sastāvdaļu gadījumā un kuros ir paredzēts vai nu izvēlēties juridisko pamatu, ko prasa galvenais vai dominējošais mērķis vai sastāvdaļa, kas nozīmē, ka viens vai vairāki mērķi vai sastāvdaļas ir jākvalificē kā papildinoši mērķi vai sastāvdaļas, vai arī, ja šādas saiknes starp galveno un papildinošo nav, izvēlēties dažādus juridiskos pamatus, kas atbilst dažādiem savstarpēji cieši saistītiem akta mērķiem vai sastāvdaļām.

32. Šajā ziņā ir būtiski norādīt, ka spriedumā Filipīnas, kurā sekots sprieduma Portugāle/Padome loģikai, attiecībā uz lēmumu par partnerības un sadarbības pamatnolīguma parakstīšanu Tiesa ir precizējusi, ka šis tests nozīmē, ka vispirms ir jānoskaidro, vai nolīguma noteikumi, kuri var būt saistīti ar citu Savienības politiku, kas nav tā, kura ir identificēta kā noteicošā, var attiekties arī uz to, vai arī šie noteikumi pārsniedz šīs politikas ietvaru un līdz ar to prasa pamatot šādu lēmumu ar papildu juridiskajiem pamatiem [37], un pēc tam jāpārliecinās, vai šie noteikumi neietver tāda mēroga pienākumus, ka tie atbilst atšķirīgiem mērķiem no tiem, kas ir piesaistīti Savienības politikai, kura identificēta kā noteicošā.

31 Skat. 25.–27. punktu.

32 Skat., piemēram, spriedumus, 2013. gada 18. jūlijs, *Daiichi Sankyo* un *Sanofi-Aventis Deutschland* (C-414/11, EU:C:2013:520, 52.–60. punkts); 2013. gada 22. oktobris, Komisija/Padome (C-137/12, EU:C:2013:675, 58.–65. punkts), un spriedumu Kazahstāna, 42.–45. punkts.

33 Šajā nozīmē skat. it īpaši spriedumus, 2013. gada 26. septembris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-431/11, EU:C:2013:589, 48. un nākamie punkti); 2014. gada 27. februāris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-656/11, EU:C:2014:97, 50. punkts); 2014. gada 18. decembris, Apvienotā Karaliste/Padome (C-81/13, EU:C:2014:2449, 38. punkts), un 2018. gada 20. novembris, Komisija/Padome (AJT Antarktika) (C-626/15 un C-659/16, EU:C:2018:925, 76. un 87. punkts).

34 C-626/15 un C-659/16, EU:C:2018:925, 88.–94. punkts. Skat. arī 2016. gada 14. jūnija spriedumu Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 51. punkts), kurā norāde uz kontekstu ir tikusi izmantota, lai noskaidrotu attiecīgā pasākuma mērķi.

35 Šajā nozīmē skat. it īpaši atzinumu 2/00 (Kartahenas protokols par biotehnoloģisko risku novēršanu), 2001. gada 6. decembris (EU:C:2001:664, 22. punkts).

36 Skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes [*J. Kokott*] secinājumus lietā Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) (C-244/17, EU:C:2018:364, 53. punkts).

37 Skat. spriedumu Filipīnas, 35. punkts.

33. Ceturtkārt, Tiesa ir izmantojusi izdevību precizēt, ka vairāki juridiskie pamati ir tādi, ko var izvēlēties tikai izņēmuma gadījumos. Taisnība, ka pēc Lisabonas līguma un LES 40. panta, kura abās daļās ir paredzētas klauzulas par iestāžu attiecīgo procedūru un pilnvaru savstarpējas ietekmes neesamību KĀDP jomā un politiku, uz ko attiecas LESD, stāšanās spēkā [38] iespējamā juridisko pamatu, kuri attiecas uz Līgumu un KĀDP, apvienošana *a priori* nešķiet izslēgta, kā tas saskaņā ar LES 47. pantu bija agrāk starp juridiskajiem pamatiem, uz kuriem attiecās EK līgums un KĀDP [39]. Turklāt šādu apvienošanu Tiesa ir netieši atzinusi spriedumā Kazahstāna. Tomēr tas nemaina to, ka Tiesa ļoti reti ir akceptējusi juridisko pamatu apvienošanu [40].

34. Spriedumā Kazahstāna ir sniegti būtiski skaidrojumi šo secinājumu 25. punktā atgādinātajai judikatūrai.

35. Pirmām kārtām, Tiesa šajā spriedumā vēlreiz ir apstiprinājusi galvenā uzdevuma testa – kas izmantots tās klasiskajā judikatūrā par juridiskā pamata izvēli – piemērošanu arī tajos gadījumos, kad šī izvēle Savienības ārējās darbības kontekstā ir jāizdara starp KĀDP juridiskajiem pamatiem, nevis juridiskajiem pamatiem ārpus KĀDP [41]. Atsaucoties it īpaši uz LESD 218. panta noteikumu, kuros pašos ir ņemtas vērā KĀDP īpatnības, vienoto raksturu, vienlaikus atspoguļojot institucionālo līdzsvaru, kas ar Līgumu izveidots attiecībā uz katru Savienības darbības jomu [42], Tiesa netieši atzīst, ka attiecībā uz šāda veida strīdiem par juridisko pamatu nav iemesla paredzēt īpašu attieksmi, tādējādi apstiprinot vispārīgāku judikatūras virzienu, lai pilnībā īstenotu ar Lisabonas līgumu iecerēto "tiesību normu attiecībā uz KĀDP iekļaušanu Savienības tiesību vispārējā ietvarā" [43]. Neatsaucoties uz LES 40. pantu, Tiesa spriedumā Kazahstāna, šķiet, netieši pieņem ģenerāladvokātes J. Kokotes ieteikto šīs tiesību normas interpretāciju savos secinājumos [44], saskaņā ar kuru abas neietekmēšanas klauzulas šā panta pirmajā un otrajā daļā ir formulētas samērīgi un līdz ar to neļauj pamatot prioritāti par labu kompetencēm, kas saistītas ar KĀDP, vai kompetencēm, kas saistītas ar LESD. Šāda interpretācija juridiskā pamata izvēles jomā noteikti prasa piemērot kādu "neitrālu" testu kā galvenā uzdevuma tests, kas atzīst vienlīdzīgu vērtību KĀDP – vienlaikus ņemot vērā šai politikai piemērojamās speciālās normas un procedūras – un citām Savienības ārējām darbībām, uz kurām attiecas LESD.

36. Tādējādi sprieduma Kazahstāna 38. punktā Tiesa ir precizējusi, ka – tāpat, kā tas ir gadījumā ar lēmumu, kas attiecas uz Savienības veiktu starptautiska nolīguma noslēgšanu, – lēmums, ar kuru Padome nosaka nostāju, kas Savienības vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā struktūrā atbilstoši LESD 218. panta 9. punktam un kas attiecas vienīgi uz KĀDP, principā ir jāpieņem vienprātīgi saskaņā ar LESD 218. panta 8. punkta otro daļu. Savukārt, ja šādam lēmumam ir vairākas sastāvdaļas vai vairāki sasniedzamie mērķi, uz dažiem no kuriem attiecas

[38] Saskaņā ar LES 40. panta pirmo daļu "kopējās ārpolitikas un drošības politikas īstenošana neietekmē iestāžu veikto procedūru un iestādēm piešķirto pilnvaru piemērošanu, kas paredzētas Līgumos, lai īstenotu Savienības kompetenci, kas minēta Līguma par Eiropas Savienības darbību 3. līdz 6. pantā". Šā panta otrajā daļā ir paredzēts, ka "tāpat arī to politiku īstenošana, kas minēta šajos pantos, neietekmē iestāžu veikto procedūru un iestādēm piešķirto pilnvaru piemērošanu, kas Līgumos noteiktas Savienības kompetences īstenošanai saskaņā ar šo nodaļu".

[39] Skat. spriedumu, 2008. gada 20. maijs, Komisija/Padome (C-91/05, EU:C:2008:288, 76. un 77. punkts).

[40] Skat. spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, Komisija/Padome (Roterdamas Konvencija, C-94/03, EU:C:2006:2, 51. punkts); 2006. gada 10. janvāris, Komisija/Parlaments un Padome (Bīstamo ķīmisko vielu importēšana, C-178/03, EU:C:2006:4, 56. punkts), kā arī 2008. gada 20. maijs, Komisija/Padome (Mazkalibra ieroči, C-91/05, EU:C:2008:288, 99., 108. un 109. punkts), un 2008. gada 6. novembris, Parlaments/Padome (Eiropas Investīciju bankas zaudējumi, C-155/07, EU:C:2008:605, 84. punkts). Skat. arī ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) (C-244/17, EU:C:2018:364, 63. punkts).

[41] Šajā nozīmē, pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās, skat. spriedumus, 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 43. punkts), un 2016. gada 14. jūnijs, Parlaments/Padome (C-263/14, EU:C:2016:435, 43. un 44. punkts).

[42] Skat. sprieduma Kazahstāna 24. punktu.

[43] Šajā nozīmē skat. nesen pasludināto spriedumu, 2020. gada 6. oktobris, *Bank Refah Kargaran*/Padome (C-134/19 P, EU:C:2020:793, 47. un nākamie punkti).

[44] Skat. ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) (C-244/17, EU:C:2018:364, 50. punkts).

KĀDP, tā pieņemšanai piemērojamā balsošanas kārtība ir jānosaka atkarībā no tā galvenā vai dominējošā mērķa vai sastāvdaļas. Tādējādi, ja lēmuma galvenais vai dominējošais mērķis vai sastāvdaļa attiecas uz jomu, kurā Savienības tiesību akta pieņemšanai netiek prasīta vienprātība, minētais lēmums saskaņā ar LESD 218. panta 8. punkta pirmo daļu ir jāpieņem ar kvalificētu balsu vairākumu. Tātad šajā lietā ir jāpiemēro klasiskie kritēriji Savienības tiesību akta juridiskā pamata noteikšanas jomā, un to turklāt lietas dalībnieki neapstrīd.

37. Otrām kārtām, spriedumā Kazahstāna galvenā uzdevuma testu Tiesa ir piemērojusi, izvēloties divkāršu "kvantitatīvu" un "kvalitatīvu" kritēriju, veicot starptautiskā nolīguma, kurā ietilpst attiecīgais Savienības tiesību akts, satura analīzi. Pirmkārt, šā sprieduma 44. punktā tā norādīja, ka "lielākā daļa no [nolīguma ar Kazahstānu], kuram ir 287 panti, normām attiecas gan uz Savienības kopējo tirdzniecības politiku, gan uz tās politiku sadarbībai attīstības jomā" un, otrkārt, šā paša sprieduma 45. punktā tā vērsa uzmanību uz to, ka "[nolīguma ar Kazahstānu] normas, kas ir saistītas ar KĀDP [..], ir ne tikai mazskaitlīgas salīdzinājumā ar visām šī nolīguma normām, bet arī ar tām vienkārši ir izteikti līgumslēdzēju pušu paziņojumi par mērķiem, kuri jāsasniedz ar to sadarbību, un tēmām, uz kurām šai sadarbībai būtu jāattiecas, neparedzot konkrētus šīs sadarbības īstenošanas noteikumus", pēc analoģijas norādot uz sprieduma Filipīnas 56. punktu [45]. Protams, var vaicāt, kā to dara Francijas Republika, par minēto kritēriju, it īpaši kvantitatīvā kritērija, atbilstību absolūtā veidā, ņemot vērā atšķirību starp Savienības ārējo darbību sadarbības attīstības un tirdzniecības jomās, kas parasti prasa sīki izstrādātu regulējumu un ievērojama skaita tehniska rakstura tiesību normu pieņemšanu, un KĀDP, kuras īstenošana var neprasīt tādu detalizētības līmeni. Tomēr šāds kritērijs – ja tas neaprobežojas tikai ar konstatējumu par to, ka skaitliski vairāk ir tādu noteikumu, kas nav saistīti ar KĀDP, un ja tas tiek piemērots kopā ar to nolīguma noteikumu "kvalitatīvo" novērtējumu, kas ir saistīti ar KĀDP, kurā tiek ņemts vērā to vairāk vai mazāk darboties spējīgais raksturs, – var izrādīties noderīgs attiecībā uz tādiem pamatnolīgumiem, par kādiem bija runa lietā, kurā tika taisīts spriedums Kazahstāna, un par kādiem ir runa izskatāmajā lietā, lai izolētu (vai izslēgtu) kādu KĀDP ietilpstošu iespējamo sastāvdaļu. Tas tā vēl jo vairāk ir tādēļ, kā to pamatoti norāda Komisija, ka, ņemot vērā ar Lisabonas līgumu notikušo Savienības ārējās darbības mērķu apvienošanu LES 21. panta 2. punktā un Savienības pienākumu atbilstoši LES 21. panta 3. punktam īstenot šos mērķus visās tās ārpolitikas jomās, tostarp tās iekšpolitikas ārējos aspektos, galvenā uzdevuma testa piemērošana, kas balstīta vienīgi vai galvenokārt uz akta mērķiem, var izrādīties nepietiekami pārliecinoša. Proti, ņemot vērā LES 21. panta 2. punktā uzskaitīto Savienības ārējās darbības mērķu horizontālo raksturu un LES 23. pantā ietverto norādi uz šiem mērķiem KĀDP jomā, var izrādīties sarežģīti identificēt šīs politikas īpašos mērķus [46].

38. Treškārt, spriedumā Kazahstāna Tiesa skaidro, ka tāds lēmums kā apstrīdētie lēmumi, kurā ir definēta Savienības vārdā ieņemamā nostāja attiecībā uz tādu struktūru iekšējo reglamentu pieņemšanu, kuras izveidotas, pamatojoties uz partnerības nolīgumu, vispārīgi attiecas uz šo struktūru darbību. Tā kā jomai, kurā ietilpst šāds lēmums, ir horizontāla piemērojamība, kas attiecas ne tikai uz noteiktām ar minēto nolīgumu reglamentētajām jomām, tā, piemērojot uzdevuma testu, ir jāvērtē, ņemot vērā nolīgumu kopumā [47].

[45] Norādīšu, ka kritēriju, kas balstīts uz izvērtēto tiesību normu spēju nekavējoties darboties, paredzot konkrētu tajos paredzētās sadarbības īstenošanas kārtību, Tiesa jau bija izmantojusi 1996. gada 3. decembra spriedumā Portugāle/Padome (C-268/94, EU:C:1996:461, 40. punkts).

[46] Kā mēģinājumu šādai identificēšanai skat. ģenerāladvokāta Ī. Bota [*Y. Bot*] secinājumus lietā Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:41, 85. un nākamie punkti).

[47] Skat. spriedumu Kazahstāna, 40. punkts, un ģenerāladvokātes J. Kokotes secinājumus lietā Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) (C-244/17, EU:C:2018:364, 54. un 55. punkts).

39. Ceturtkārt, no sprieduma Kazahstāna izriet, ka lēmuma par nolīguma, kurā ietilpst tā īstenošanai pieņemts tiesību akts, parakstīšanu juridiskais pamats neietekmē šā akta galvenā uzdevuma noteikšanu, vismaz tad, ja pastāv apstākļi, kas liek secināt, ka šis juridiskais pamats nav ticis noteikts pareizi [48].

40. Pirmais prasības pamats ir izvērtējams, pamatojoties tieši uz līdz šim izklāstītajiem principiem.

b) Piemērošana izskatāmajā lietā

41. Kā tas ir norādīts šo secinājumu 38. punktā, no sprieduma Kazahstāna izriet, ka joma, kurā ietilpst lēmums, ar ko ir noteikta Savienības vārdā ieņemamā nostāja attiecībā uz struktūru, kuras izveidotas ar tādu partnerības nolīgumu kā izskatāmajā lietā aplūkojamais, iekšējo reglamentu izveidi, ir jāizvērtē, ņemot vērā nolīgumu kopumā.

42. Tomēr aplūkojamajā gadījumā, kā iepriekš tika precizēts, Padome ir pieņēmusi divus atšķirīgus lēmumus, kuriem būtībā ir vienāds saturs, bet atšķirīga piemērošanas joma. Pirmais attiecas uz visu nolīgumu, izņemot tā II sadaļu. Otrais attiecas tikai uz šo sadaļu. Neraugoties uz šo sadalījumu, Padome, šķiet, piekrīt Komisijai, ka apstrīdēto lēmumu, tostarp arī Lēmuma 2020/246, galvenais uzdevums ir jānovērtē, pamatojoties uz nolīgumu kopumā.

43. Arī es uzskatu, ka tā ir vienīgā pareizā pieeja. Proti, divu atsevišķu Padomes lēmumu pieņemšana, kuri balstīti uz diviem (vai vairākiem) atšķirīgiem juridiskajiem pamatiem, lai noteiktu nostāju, kas Savienības vārdā ir jāpauž jautājumā, kurš *horizontāli attiecas uz visu nolīgumu kopumā*, kā tas ir gadījumā, kad tiek pieņemti tiesību akti, kas vispārīgi attiecas uz šī nolīguma iestāžu darbību, katrā ziņā var būt attaisnojama tikai tad, ja nolīgumā, skatot to kopumā, ir paredzētas divas (vai vairākas) atsevišķas sastāvdaļas, kuras atbilst dažādiem juridiskajiem pamatiem, kas izmantoti minēto aktu pieņemšanai.

44. Līdz ar to jomas, uz kurām attiecas apstrīdētie lēmumi kopā ņemti, ir jāizvērtē, raugoties uz VPPN kopumā. Vispirms ir formulējami trīs tālāk norādītie apsvērumi.

45. Pirmkārt, norādīšu, ka argumentācija, ko Komisija ir izvirzījusi savas prasības pamatojumam, lielā mērā ir balstīta uz apgalvoto līdzību starp VPPN un nolīgumu ar Kazahstānu, kā arī uz risinājumu, ko Tiesa ir izmantojusi spriedumā par šo pēdējo nolīgumu. Kā jau iepriekš tika precizēts, šis spriedums bija par iemeslu, kas noveda pie kopīgā priekšlikuma atsaukšanas un galu galā prasības celšanas. Savukārt Padomes izvirzīto argumentu mērķis ir izcelt atšķirības starp VPPN un nolīgumu ar Kazahstānu. Tomēr atgādināšu, ka Tiesa konsekventi ir norādījusi, ka juridiskais pamats, kas ticis izvēlēts, lai pieņemtu citus Savienības tiesību aktus, kuriem attiecīgā gadījumā ir līdzīgas iezīmes vai cieša saikne ar attiecīgo aktu, nav būtisks, izvēloties šā akta juridisko pamatu [49]. Vienlaikus atzīstot, ka spriedums Kazahstāna nenoliedzami ir atsauces precedents, analizējot izskatāmo lietu, šis noteikums tomēr ir jāpatur prātā, analizējot VPPN saturu un mērķi.

[48] Skat. spriedumu Kazahstāna, 43. punkts.

[49] Skat. it īpaši spriedumus, 2006. gada 10. janvāris, Komisija/Padome (Roterdamas Konvencija) (C-94/03, EU:C:2006:2, 50. punkts), un 2014. gada 18. decembris, Apvienotā Karaliste/Padome (Sociālo tiesību normu īstenošana Turcijā) (C-81/13, EU:C:2014:2449, 36. punkts). Kā savos secinājumos lietā Komisija/Padome (Nolīgums ar Kazahstānu) (C-244/17, EU:C:2018:364, 53. punkts) uzskata ģenerāladvokāte J. Kokote, tas tā ir arī attiecībā uz lēmumu parakstīt nolīgumu, kura īstenošanai attiecīgais lēmums ir ticis pieņemts.

46. Otrkārt, jānorāda, ka no sprieduma Kazahstāna izriet (šo secinājumu 39. punkts), ka pretēji tam, ko, šķiet, apgalvo Padome, apstāklis, ka lēmums par parakstīšanu tostarp ir balstīts uz LES 37. pantu, ja Komisija nav apstrīdējusi šāda materiālā juridiskā pamata izmantošanu, pats par sevi nevar attaisnot Padomes izvēli balstīt Lēmumu 2020/246 uz šo pantu. Tas pats attiecas uz apstākli, ka Padomes lēmums, ar ko Komisija un Augstais pārstāvis tika pilnvaroti risināt sarunas par VPPN, arī bija balstīts uz LES 37. pantu.

47. Ņemot vērā iepriekš precizēto, jānorāda, ka VPPN ir pamatnolīgums, kura mērķis ir ieviest "plašu sadarbību visdažādākajās kopīgu interešu jomās"[50]. No preambulas analīzes izriet pušu vēlme stiprināt attiecības, ko tās ir izveidojušas pagātnē, un veicināt ciešu un intensīvu sadarbību, kuras pamatā ir vienlīdzīga partnerība (šī nolīguma preambulas pirmā norāde), kā arī atbalstīt Armēnijas Republikas politisko, sociālekonomisko un institucionālo attīstību, uzlabojot demokrātijas un cilvēktiesību principu ievērošanu (preambulas trešā un piektā norāde). Tajā iezīmējas divas būtiskas tematikas. Pirmkārt, tiek apstiprināta pušu griba turpināt attīstīt regulāru politisko dialogu divpusējos jautājumos, kas saistīti ar kopējām interesēm, kā arī to apņemšanos veicināt mieru un drošību starptautiskā līmenī, cīnīties pret masu iznīcināšanas ieroču (MII) izplatīšanu, novērst un apkarot korupciju, pastiprināt cīņu pret organizēto noziedzību un terorismu, stiprināt to sadarbību migrācijas, patvēruma un robežu pārvaldības jomā, kā arī nākotnē uzsākt dialogu par vīzu jautājumu (it īpaši trešā līdz piektā, septītā, astotā, desmitā, divpadsmitā un četrpadsmitā norāde). Otrkārt, tiek apstiprināta pušu apņemšanās padziļināt ekonomisko sadarbību, tostarp jomās, kas ir saistītas ar tirdzniecību, ņemot vērā turpmāko tirdzniecības un ieguldījumu attīstību, vienlaikus ievērojot ilgtspējīgas attīstības principus un garantējot vides un cilvēku veselības aizsardzību. Šajā pašā ziņā puses apņemas sadarboties citās kopīgo interešu sociālekonomiskajās jomās, tādās kā zinātne un tehnoloģijas, izglītība un kultūra, jaunatne un sports (it īpaši piecpadsmitā, deviņpadsmitā, divdesmit trešā un divdesmit ceturtā norāde).

48. VPPN, kas sastāv no 386 pantiem, ir iedalīts astoņās sadaļās, kas secīgi attiecas uz tā mērķiem un vispārīgiem principiem (I sadaļa, 1. un 2. pants), dialogu un politiskajām reformām, kā arī par sadarbību KĀDP jomā (II sadaļa, 3.–11. pants), tiesiskumu, brīvību un drošību (III sadaļa, 12.–21. pants), ekonomisko sadarbību (IV sadaļa, 22.–35. pants), citām sadarbības politikām (V sadaļa, 36.–112. pants), tirdzniecību (VI sadaļa, 113.–342. pants), finansiālo palīdzību un krāpšanas novēršanu un kontroli (VII sadaļa, 343.–361. pants) un, visbeidzot, institucionālajiem, vispārīgajiem un nobeiguma noteikumiem (VIII sadaļa, 362.–386. pants).

49. VPPN mērķi, kas izklāstīti tā 1. pantā, ir stiprināt visaptverošo politisko un ekonomisko partnerību un sadarbību starp pusēm, stiprināt politisko dialogu visās savstarpējo interešu jomās, sekmējot ciešu politisko attiecību veidošanos starp pusēm, sekmēt demokrātijas stiprināšanu un politisko, ekonomisko un institucionālo stabilitāti Armēnijā, veicināt, saglabāt un stiprināt mieru un stabilitāti gan reģiona, gan starptautiskā mērogā, stiprināt sadarbību brīvības, drošības un tiesiskuma jomā, stiprināt mobilitāti un cilvēku savstarpējos kontaktus, atbalstīt Armēnijas centienus attīstīt tās ekonomisko potenciālu, izmantojot starptautisko sadarbību, izveidot ciešāku sadarbību tirdzniecības jomā un radīt apstākļus aizvien ciešākai sadarbībai citās savstarpēju interešu jomās. VPPN 2. pantā ir izklāstīti vispārīgie principi, kurus līgumslēdzējas puses apņemas ievērot, proti, demokrātijas, tiesiskas valsts, cilvēktiesību, tirgus ekonomikas, ilgtspējīgas attīstības, reģionālās sadarbības un efektīvas daudzpusējas sadarbības principi. Puses apņemas arī cīnīties pret korupciju, dažāda veida pārrobežu organizēto noziedzību, terorismu un MII izplatīšanu, lai sekmētu mieru un stabilitāti reģionā.

[50] Skat. VPPN preambulas piekto norādi.

50. Padome būtībā uzskata, ka VPPN mērķi ir saistīti ar KĀDP un ka tie nav nedz sekundāri, nedz papildina citus šā nolīguma mērķus. Tā II sadaļā esot ietverti noteikumi, kas nevar ietilpt sadarbības attīstības jomā politikas vai kopējās tirdzniecības politikas stratēģiskajā ietvarā. Kaut arī Komisija piekrīt, ka VPPN ir zināma saikne ar KĀDP, tā uzskata, ka šī saikne nav pietiekami būtiska, lai attaisnotu ar KĀDP saistītu materiālo juridisko pamatu.

51. VPPN II sadaļā ar nosaukumu "Politiskais dialogs un reforma, sadarbība ārpolitikas un drošības politikas jomā" ir deviņi panti. VPPN 3. pantā ir uzskaitīti politiskā dialoga mērķi, ko puses apņemas stiprināt visās savstarpējo interešu jomās, tostarp ārpolitikas un drošības un valsts reformu jautājumos. Šo mērķu vidū ir politiskās partnerības stiprināšana (3. panta b) punkts), starptautiskā miera, stabilitātes un drošības veicināšana (3. panta c) punkts), sadarbības stiprināšana krīžu pārvarēšanas jomā (3. panta d) punkts), cīņa pret MII izplatīšanu (3. panta e) punkts), demokrātijas, tiesiskuma, cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošana (3. panta g) punkts), drošība un aizsardzība (3. panta h) punkts) un labu kaimiņattiecību veidošana (3. panta k) punkts). VPPN 4. pants ir veltīts iekšējām reformām, kuru īstenošanā puses apņemas sadarboties, lai tostarp nostiprinātu demokrātisko institūciju stabilitāti un efektivitāti, tiesu varas neatkarību un efektivitāti, valsts pārvaldes reformu un korupcijas apkarošanu. Savukārt 5. pants ir īpaši veltīts ārpolitikai un drošības politikai. Šā panta 1. punktā ir noteikts, ka "puses pastiprina dialogu un sadarbību ārpolitikas un drošības politikas jomā, kā arī kopējā drošības un aizsardzības politikā, atzīstot, cik nozīmīga Armēnijas Republikai ir tās dalība starptautiskās organizācijās un sadarbības formātos un saistības, kuras tā šajā sakarā ir uzņēmusies, un jo īpaši pievēršas tādiem jautājumiem kā konfliktu novēršana un krīžu pārvarēšana, riska mazināšana, kiberdrošība, drošības nozares reforma, reģionālā stabilitāte, atbruņošanās, ieroču neizplatīšana, ieroču kontrole un eksporta kontrole". Tajā ir precizēts, ka "sadarbības pamatā ir kopīgās vērtības un savstarpējās intereses, un tās mērķis ir palielināt šīs sadarbības efektivitāti, izmantojot divpusējus, starptautiskus un reģionālus forumus, jo īpaši [Eiropas Drošības un sadarbības organizāciju (EDSO)]". VPPN 6. pantā atkārtoti tiek apstiprināta nepieciešamība veikt kriminālvajāšanu par smagiem starptautiskiem noziegumiem, tostarp Starptautiskās krimināltiesas līmenī, kā arī pušu sadarbība šo noziegumu novēršanas nolūkā. VPPN 7. pants attiecas uz sadarbību konfliktu novēršanas un krīžu pārvarēšanas jomā, "jo īpaši ņemot vērā Armēnijas Republikas iespējamo dalību [Savienības] vadītās civilās un militārās krīžu pārvarēšanas operācijās, kā arī attiecīgos praktiskos vingrinājumos un mācībās, katru gadījumu izskatot atsevišķi". VPPN 8. pantā ir paredzēts, ka "puses pastiprina kopīgos centienus uzlabot nosacījumus turpmākai reģionālai sadarbībai, veicinot atvērtas robežas ar pārrobežu pārvietošanos, labas kaimiņattiecības un demokrātisku attīstību, tādējādi sekmējot stabilitāti un drošību, kā arī strādā pie konfliktu miermīlīgas atrisināšanas". Visbeidzot, VPPN 9.–11. pants ir veltīts attiecīgi sadarbībai cīņā pret MII un to nogādes līdzekļu neizplatīšanu, cīņu pret kājnieku un vieglo ieroču nelikumīgu tirdzniecību un cīņu pret terorismu.

52. Lietas dalībnieki ir vienisprātis un nav noliedzams, ka VPPN piemīt zināma saikne ar KĀDP. Tādējādi papildus tiešajām atsaucēm uz šo politiku, kas ietvertas VPPN preambulā un 1. un 3. pantā, arī šā nolīguma 5. un 7.–11. pants, kā tas izriet no izklāsta iepriekšējā punktā, var tikt saistīti ar KĀDP [51].

53. Tomēr it īpaši no sprieduma Kazahstāna izriet, ka ar apstākli, ka tāds pamatnolīgums kā šajā lietā aplūkotais tā preambulā un mērķu izklāstā atklāj saikni ar KĀDP un ka daži no tā noteikumiem – pat ja tiem ir veltīta atsevišķa sadaļa, kas ir ietverta nolīguma sākotnējā daļā, – var tikt saistīti ar šo Savienības politiku, var nebūt pietiekami, lai uzskatītu, ka jebkura tāda

[51] Šajā pašā nozīmē skat. spriedumu Kazahstāna (42. punkts).

tiesību akta ar horizontālu piemērojamību materiālajam juridiskajam pamatam, kurš ir pieņemts tā īstenošanai, ir obligāti jāietver LES 37. pants. Tiesas ieskatā, šāda pievienošana ir pamatota tikai tad, ja minētie noteikumi ir tik plaši, ka var uzskatīt, ka tie veido atsevišķu attiecīgā nolīguma sastāvdaļu un ka tiem nav papildinoša rakstura salīdzinājumā ar citām šā nolīguma sastāvdaļām [52].

54. Visbeidzot, lai spriedumā Kazahstāna secinātu, ka tā tas nebija gadījumā ar KĀDP saistītajiem noteikumiem, kas ietverti ar šo valsti noslēgtajā partnerības nolīgumā, Tiesa nevis izmantoja šo secinājumu 32. punktā atgādinātajā spriedumā Filipīnas piemēroto bināro testu, bet gan piemēroja dubulto "kvantitatīvo" un "kvalitatīvo" kritēriju, kas minēts šo secinājumu 37. punktā.

55. Turpinājumā izklāstīto iemeslu dēļ es uzskatu, ka neatkarīgi no piemērojamā testa VPPN sistēmā KĀDP nav no citām tā sastāvdaļām nošķirta sastāvdaļa, kas pamato LES 37. panta pievienošanu tā īstenošanai pieņemto horizontāli piemērojamo aktu materiālajam juridiskajam pamatam.

56. Pirmām kārtām, attiecībā uz Tiesas izmantoto testu spriedumā Filipīnas ir jāatgādina, ka šā testa pirmās daļas mērķis ir noskaidrot, vai nolīguma noteikumi, kas var būt saistīti ar kādu Savienības politiku, kura nav identificēta kā dominējošā, var attiekties arī uz to vai arī tie pārsniedz šīs politikas ietvarus.

57. Šajā ziņā ir jānorāda, ka sadarbībai attīstības jomā, kas neapšaubāmi ir viena no VPPN sastāvdaļām, ir daudzdimensionāls raksturs. Tā attiecas ne tikai uz pasākumiem, kuru mērķis ir tieši nabadzības izskaušana, kas kā galvenais šīs politikas mērķis ir norādīts LESD 208. panta 1. punkta otrajā daļā, bet tā arī sasniedz mērķus, kas minēti LES 21. panta 2. punktā [53], uz kuriem LESD 208. panta 1. punkta pirmajā daļā ir ietverta tieša norāde. Turklāt LESD 209. panta 2. punktā ir paredzēts, ka Savienība ar trešām valstīm var noslēgt jebkādus nolīgumus, kas palīdz sasniegt LES 21. pantā un šā LESD 208. pantā minētos mērķus, tādējādi uzsverot pastāvošo savstarpējo saistību starp Savienības ārējās darbības vispārējiem mērķiem un sadarbības attīstības jomā mērķiem.

58. Judikatūrā pirms Lisabonas līguma, kura joprojām saglabā nozīmību, it īpaši ņemot vērā LESD 208. panta interpretāciju spriedumā Filipīnas [54], Tiesa ir atzinusi, ka sadarbības attīstības jomā mērķi ir plaši, jo tajā ir paredzēta ne tikai ilgtspējīga attiecīgo trešo valstu ekonomiskā un sociālā attīstība, to harmoniska un progresīva integrācija pasaules ekonomikā, kā arī cīņa pret nabadzību, bet arī demokrātijas un tiesiskuma attīstība un nostiprināšana, kā arī cilvēktiesību ievērošana [55]. Tiesa arī ir nospriedusi, ka cīņu pret kājnieku un mazkalibra ieroču izplatīšanu var uzskatīt par tādu, kas kalpo sadarbības attīstības jomā politikas mērķiem [56].

59. Šī sadarbības attīstības jomā mērķu plašā koncepcija atspoguļo Savienības vīziju šajā jomā, kas izklāstīta jaunajā Eiropas Konsensā par attīstību, kas noslēgts 2017. gada 7. jūnijā [57] (turpmāk tekstā – "Konsenss"), kas ir "stūrakmens [Savienības] politikai attīstības jomā" [58] un kas iekļaujas

[52] Skat. spriedumu Kazahstāna (46. punkts).

[53] Skat. spriedumu Filipīnas (37. punkts).

[54] Skat. spriedumu Filipīnas (37. punkts).

[55] Skat. spriedumus, 2007. gada 23. oktobris, Parlaments/Komisija (C-403/05, EU:C:2007:624, 56. punkts), un 2008. gada 20. maijs, Komisija/Padome (C-91/05, EU:C:2008:288, 65. punkts).

[56] Skat. spriedumu, 2008. gada 20. maijs, Komisija/Padome (C-91/05, EU:C:2008:288, 68.–70. un 98. un 99. punkts).

[57] Jaunais Eiropas Konsenss par attīstību "Mūsu pasaule, mūsu cieņa, mūsu nākotne", Padomes un Padomē sanākušo dalībvalstu valdību pārstāvju, Eiropas Parlamenta un Komisijas kopīgs paziņojums, 2017. gada 8. jūnijs. Par šāda veida dokumentu atbilstību, lai noteiktu jomu, uz kuru attiecas starptautisks nolīgums, skat. tostarp spriedumu Filipīnas (42. punkts).

[58] Skat. Konsensu, 10. punkts.

Apvienoto Nāciju Organizācijas 2015. gada septembrī pieņemtajā Ilgtspējīgas attīstības programmā 2030. gadam [59]. Saskaņā ar Konsensu sadarbība attīstības jomā arī dod pienesumu, lai "atbalstītu demokrātiju, tiesiskumu, saglabātu mieru un novērstu konfliktus, palīdzētu uzlabot vides kvalitāti un pasaules dabas resursu stabilu apsaimniekošanu un izmantošanu, palīdzētu iedzīvotājiem, valstīm un reģioniem, kurus skārušas dabas vai cilvēku izraisītās katastrofas, un sekmētu starptautisku sistēmu, kuras pamatā ir ciešāka daudzpusēja sadarbība un laba pasaules līmeņa vadība" [60]. Turklāt Konsensa 14. punktā ir norādīts, ka "politiskais dialogs ir svarīgs veids, kā sekmēt attīstības principus, un tam ir arī preventīva dimensija ar mērķi nodrošināt, ka [Eiropas Savienības] vērtības tiek ievērotas" un ka "šis dialogs notiks ar partnervalstu valdībām [..] un tas būs nozīmīgs darbības forums, kurā tiks veicināta kopīga izpratne, progress būs regulāri jāpārskata un jākonstatē attiecīgie atbalsta pasākumi".

60. Visbeidzot ir jāuzsver, ka Savienības ārējās darbības atbalsta instrumenti 2014.–2020. gadam tostarp cilvēktiesību aizsardzības [61] un reaģēšanas uz krīzēm, konfliktu novēršanas un miera nostiprināšanas partnervalstīs [62] jomās, ir tikuši pieņemti LESD 212. pantā paredzētās sadarbības attīstības jomā un ekonomiskās, finansiālās un tehniskās sadarbības ar trešām valstīm stratēģiskajā kontekstā. Tieši šajā pašā ietvarā tiks pieņemts Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instruments nākamajai daudzgadu finanšu shēmai (2021.–2027.) [63], kura kompromisa teksts tika apstiprināts 2021. gada 13. martā [64] un kurš attiecas arī uz Savienības rīcību saistībā ar reaģēšanu uz krīzēm, konfliktu novēršanu, miera nostiprināšanu un cīņu pret pasaules mēroga un starpreģionāliem draudiem.

61. Tomēr Tiesa ir nospriedusi, ka pasākums neattiecas uz sadarbību attīstības jomā, pat ja tas veicina tā mērķu sasniegšanu, ja tā galvenais mērķis ir citas politikas, piemēram, KĀDP, īstenošana [65].

62. Taču, manā ieskatā, aplūkojamajā gadījumā tas tā nav. VPPN pirmām kārtām ir instruments, kura mērķis ir stiprināt ekonomisko un komerciālo sadarbību starp pusēm, lai veicinātu ilgtspējīgu attīstību [66], kas ietver vides [67] un sociālo slogu, cilvēktiesību un pamatbrīvību ievērošanu [68], kā arī cilvēku veselību [69]. Papildus VI sadaļas noteikumiem par tirdzniecību VPPN aptver plašu sadarbības jomu spektru, kas attiecas uz visdažādākajām sociāli ekonomiskajām nozarēm: enerģētiku (V sadaļas 2. nodaļa), vidi un rīcību klimata jomā (V sadaļas 3. un 4. nodaļa), rūpniecības politiku (V sadaļas 5. nodaļa), sadarbību finanšu pakalpojumos (V sadaļas 7. nodaļa), tūrismu (V sadaļas, 9. nodaļa), lauksaimniecību un zivsaimniecību (V sadaļas, 10. un 11. nodaļa),

[59] Apvienoto Nāciju Organizācijas Ģenerālā asambleja to pieņēma 2015. gada 25. septembrī.

[60] Skat. Konsensu, 11. punkts.

[61] Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (ES) Nr. 235/2014 (2014. gada 11. marts), ar ko izveido finanšu instrumentu demokrātijai un cilvēktiesībām visā pasaulē (OV 2014, L 77, 85. lpp.).

[62] Skat. Eiropas Parlamenta un Padomes Regulu (ES) Nr. 230/2014 (2014. gada 11. marts), ar ko izveido stabilitātes un miera veicināšanas instrumentu (OV 2014, L 77, 1. lpp.).

[63] Skat. Priekšlikumu Eiropas Parlamenta un Padomes regulai, ar ko izveido Kaimiņattiecību, attīstības sadarbības un starptautiskās sadarbības instrumentu (COM(2018) 460 *final*), grozījumi (COM(2020) 459 *final*) ar COVID-19 pandēmiju saistītās krīzes ietekmē.

[64] Skat. paziņojumu presei: https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2021/03/17/neighbourhood-development-and-international-cooperation-instrument-global-europe-eu-ambassadors-green-light-final-compromise-text-with-a-view-to-an-agreement-with-the-ep/.

[65] Šajā nozīmē skat. spriedumu, 2008. gada 20. maijs, Komisija/Padome (C-91/05, EU:C:2008:288, 71. un 72. punkts). Tādā pašā nozīmē, bet saistībā ar konfliktu starp juridiskajiem pamatiem, kas visi attiecas uz LESD, skat. spriedumu Filipīnas (44. punkts).

[66] VPPN preambulas astoņpadsmitā un divdesmit trešā norāde.

[67] VPPN preambulas deviņpadsmitā un divdesmit trešā norāde un V sadaļas 3. un 4. nodaļa.

[68] VPPN preambulas trešā un sestā norāde.

[69] VPPN preambulas divdesmit devītā norāde un V sadaļas 16. nodaļa.

pētniecību (V sadaļas [13]. nodaļa), sociālo politiku (V sadaļas 15. nodaļa), izglītību un kultūru (V sadaļas 17. un 18. nodaļa), sportu (V sadaļas 20. nodaļa) un civilo aizsardzību (V sadaļas 23. nodaļa).

63. No visa iepriekš minētā izriet, ka VPPN II sadaļas noteikumus kopumā var saistīt arī ar sadarbību attīstības jomā, kas ir viena no šā nolīguma sastāvdaļām, un ar tiem nav noteikts pienākums pamatot lēmumu, kurā ir noteikta nostāja, kas jāieņem Savienības vārdā par iestāžu, kuras izveidotas ar minēto nolīgumu, darbības nosacījumiem, arī ar LES 37. pantu kā papildu juridisko pamatu. Manā ieskatā, šis secinājums nemainās, ja VPPN tiek izvērtēts, ņemot vērā tā kontekstu. Proti, pirmkārt, runājot par tādu partnerības nolīgumu kā VPPN, ir grūti iedomāties, ka kontekstam, kādā norisinājušās sarunas un panākta vienošanās, varētu būt nozīmīga un, vēl jo mazāk, izšķiroša loma kā vērtējuma elementam, lai noteiktu atbilstošo juridisko pamatu. Otrkārt, aplūkojamajā gadījumā ar VPPN preambulas vienpadsmitajā norādē ietverto norādi uz Kalnu Karabahas konfliktu, uz kuru savos apsvērumos atsaucas Francijas Republika, nepietiek, lai VPPN noslēgšanu ievietotu īpašā KĀDP kontekstā.

64. Līdz ar to ir jāņem vērā binārā testa otrā daļa, ko Tiesa piemēroja spriedumā Filipīnas, saskaņā ar kuru aplūkojamajā gadījumā tiek prasīts pārbaudīt, vai VPPN noteikumi, kas var būt saistīti ar KĀDP, neietver šāda apjoma pienākumus, kas atbilst mērķiem, kuri atšķiras no ar citām nolīguma sastāvdaļām saistītajiem mērķiem, tostarp sadarbības attīstības jomā.

65. Manā ieskatā, aplūkojot VPPN II sadaļas noteikumus, ir pilnīgi skaidrs, ka šiem noteikumiem ir deklaratīvs raksturs un ka tajos nav ietverti nedz konkrēti to sadarbības ārpolitikas un drošības politikas jomā īstenošanas noteikumi, nedz konkrēti pozitīvi pušu pienākumi, kas pārsniegtu vienkāršu vispārēju apņemšanos sadarboties.

66. Tas pats attiecas uz politiskā dialoga mērķu izklāstu, kas ietverts šā nolīguma 3. panta 2. punktā, uz kuru īpaši uzstāj Padome. Pirmkārt, no šā panta 1. punkta izriet, ka dialogs, ko puses paredz pastiprināt, attiecas uz visām ar minēto nolīgumu aptvertajām savstarpēju interešu jomām. Tas atbilst šo secinājumu 59. punktā izklāstītajai vienprātīgi paustajai nostājai, kurai ir pievienojusies arī Padome un saskaņā ar kuru politiskais dialogs ir instruments, kas kalpo arī sadarbībai attīstības jomā. Otrkārt, VPPN II sadaļas noteikumos, kas konkrētāk varētu būt saistāmi ar KĀDP, šā dialoga mērķu uzskaitījumam neseko konkrēti pasākumi šo mērķu sasniegšanai, uz kuriem attiektos šī politika.

67. Tādējādi šā nolīguma 5. pantā ir tik vien kā pārfrāzēts 3. panta 2. punkta b), c), e), f), h) un i) apakšpunkts, īpaši uzsverot pušu sadarbības turpināšanu starptautiskos forumos, piemēram, Apvienoto Nāciju Organizācijā un EDSO. Tas pats attiecas uz minētā nolīguma 8. pantu par reģionālo stabilitāti un konfliktu miermīlīgu atrisināšanu, kurā ir tikai atkārtoti šā nolīguma 3. panta 2. punkta i), j) un k) apakšpunktā norādītie mērķi un pusēm atgādināti principi, kas ietverti Apvienoto Nāciju Organizācijas Statūtos, EDSO Helsinku Nobeiguma aktā un citos atbilstošajos daudzpusējos aktos. Tas pats attiecas arī uz VPPN 9. pantu par MII, kurā būtībā pusēm tik vien kā tiek atgādinātas to starptautiskās saistības (1. punkts) un tām tiek rosināts uzņemties citas (2. punkta a) apakšpunkts). Kas attiecas uz VPPN 9. panta 2. punkta b) apakšpunktu, kurā ir runa par efektīvas valsts eksporta kontroles sistēmas ieviešanas "turpināšanu" attiecībā uz MII, šis ir pienākums, kas ir ne tikai ļoti vispārīgi un varbūtības formā

formulēts, bet arī atbilst starptautiskajā līmenī jau paredzētajām saistībām [70]. Visbeidzot, tādi paši apsvērumi attiecas uz 10. pantu par kājnieku un mazkalibra ieročiem [71] un 11. pantu par cīņu pret terorismu.

68. Attiecībā uz VPPN 7. pantu, uz kuru it īpaši atsaucas Francijas Republika un kurā ir paredzēta Armēnijas Republikas iespējamā dalība "[Savienības] vadītās civilās un militārās krīžu pārvarēšanas operācijās, kā arī attiecīgos praktiskos vingrinājumos un mācībās", ir jānorāda, pirmkārt, ka šī dalība ir aprakstīta tikai "perspektīvā", uz kuru ir jātiecas pušu praktiskajai sadarbībai konfliktu novēršanas un krīžu pārvarēšanas jomā un kura ir kvalificēta vien kā "iespējama", un, otrkārt, ka par dalību praktiskos vingrinājumos un mācībās Savienības vadītu krīžu pārvarēšanas operāciju ietvaros attiecīgā gadījumā tiek izlemts, "katru gadījumu izskatot atsevišķi". No tā izriet, ka – tāpat kā citos VPPN II sadaļā ietvertajos noteikumos – minētajā pantā nav paredzēti nekādi specifiski pienākumi un tas nav spējīgs darboties nekavējoties.

69. No visa iepriekš minētā izriet, ka, ņemot vērā Tiesas piemēroto testu spriedumā Filipīnas, lai pieņemtu lēmumu par nostāju, kas Savienības vārdā jāieņem VPPN Partnerības padomē un kas attiecas uz ar šo nolīgumu izveidoto iestāžu darbības kārtību, nav nepieciešams, lai kā akta juridiskais pamats tiktu pievienots LES 37. pants.

70. Otrām kārtām, ja piemēro Tiesas spriedumā Kazahstāna izvēlēto testu, manā ieskatā, rezultāts nemainās. Proti, ir jākonstatē, pirmkārt, ka VPPN noteikumi, kas attiecas uz kopējo tirdzniecības politiku un sadarbības politiku attīstības jomā, veido ievērojami lielāko daļu no šā nolīguma 386 pantiem. Otrkārt, tā kā šo secinājumu 51. punktā minētie VPPN noteikumi ir saistīti ar KĀDP, papildus tam, ka to nav daudz, raugoties uz visiem šā nolīguma noteikumiem kopā, tie, kā tas izriet no šo secinājumu 64.–67. punktā izklāstītajiem apsvērumiem, attiecas tikai uz līgumslēdzēju pušu paziņojumiem par mērķiem, kādi ir jāsasniedz to sadarbībai, un tēmām, uz kurām tā attieksies, nenosakot konkrētus šīs sadarbības īstenošanas nosacījumus. Vispārīgāk, lai gan šim argumentam, kā es to jau esmu apliecinājis šo secinājumu 45. punktā, nav izšķirošas nozīmes, es – tāpat kā Komisija un Čehijas Republika un pretēji Padomei un Francijas Republikai – uzskatu, ka ar VPPN II sadaļas noteikumiem nav paredzēts plašāks regulējums kā ar līdzīgiem noteikumiem, kas ietverti nolīgumā ar Kazahstānu, un ka tie ietilpst Savienības daudzdimensionālajā sadarbības attīstības jomā stratēģijā.

c) Secinājumi par pirmo prasības pamatu

71. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, pirmais prasības pamats, manā ieskatā, ir jāpieņem.

B. Par otro pamatu

72. Ar otro prasības pamatu Komisija pārmet Padomei viena tiesību akta sadalīšanu dažādās daļās, mākslīgi radot aktus ar atšķirīgiem galvenajiem uzdevumiem un manipulējot ar piemērojamo balsošanas kārtību. Šādi rīkojoties, Padome, pirmkārt, neesot ievērojusi šo

[70] Skat. it īpaši Apvienoto Nāciju Organizācijas Drošības padomes 2004. gada 28. aprīļa rezolūciju 1504 (2004) un rīcības plānu šīs Armēnijas izstrādātās rezolūcijas īstenošanai; pieejama: https://www.un.org/fr/sc/1540/national-implementation/national-implementation-plans.shtml.

[71] Turklāt VPPN 10. panta 4. punktā ir paredzēta sadarbība, ņemot vērā Padomes Kopējo nostāju 2008/944/KĀDP (2008. gada 8. decembris), ar ko izveido kopīgus noteikumus, kas reglamentē militāru tehnoloģiju un ekipējuma eksporta kontroli, kā arī attiecīgos Armēnijas Republikas valsts tiesību aktus.

secinājumu 25. punktā atgādināto Tiesas judikatūru, otrkārt, esot pārkāpusi Komisijai saskaņā ar LES 17. panta 2. punktu piešķirtās prerogatīvas, sagrozot grozīto priekšlikumu, kurā bija paredzēts pieņemt vienu tiesību aktu, treškārt, nelietderīgi apgrūtinājusi lēmumu pieņemšanas procedūru un, ceturtkārt, pārkāpusi LES 13. panta 1. punktā paredzēto iestāžu lojālas sadarbības pienākumu [72]. Komisija savā prasībā precizē, ka otrais pamats ir jāsaprot tādējādi, ka tajā vienkārši ir norādīti papildu iemesli, kādēļ apstrīdētie lēmumi būtu jāuzskata par prettiesiskiem, jo tās pirmais pamats, tās ieskatā, ir pietiekams, lai prasība varētu tikt apmierināta. Tomēr savā replikā Komisija apgalvo, ka pat gadījumā, ja tās pirmais pamats tiktu noraidīts, tās otrais pamats pilnībā saglabātu autonomiju, jo Padomes lēmums viena lēmuma vietā pieņemt divus dažādus lēmumus, kas tostarp ir pamatots ar LES 37. pantu, jebkurā gadījumā ir prettiesisks.

73. Tāpat kā Komisija es uzskatu, ka gadījumā, ja pirmais prasības pamats tiktu pieņemts, tam pašam par sevi būtu jāatceļ abi apstrīdētie lēmumi: pirmais, ciktāl ar to no VPPN piemērošanas jomas izslēgta tā II sadaļa tā preambulas desmitajā norādē izklāstīto iemeslu dēļ, un otrais, ciktāl tā juridiskais pamats ir LES 37. pants. No minētā izriet, ka tad, ja – kā to ierosinu – Tiesa pieņemtu pirmo prasības pamatu, tai nebūtu jāizvērtē otrais prasības pamats. Savukārt, ja tā nolemtu to izskatīt, tai tas, manā ieskatā, būtu jāatzīst par pamatotu. Proti, pieņemot divus atsevišķus, savstarpēji saistītus lēmumus, no kuriem otrais ir balstīts uz nepareizu juridisko pamatu, kas prasa izvēlēties citu balsošanas kārtību nekā tā, kas paredzēta pirmā lēmuma pieņemšanai, Padome ir mēģinājusi apiet noteikumus, kuri piemērojami, izvēloties Savienības tiesību akta juridisko pamatu [73].

74. Tādējādi tikai pakārtoti un gadījumam, ja Tiesa noraidītu pirmo prasības pamatu un uzskatītu, ka otrais pamats ir autonoms, formulēšu šādus īsus apsvērumus.

75. Lietā nav strīda par to, ka nostāja, kas Savienības vārdā ir jāieņem, lai pieņemtu ar VPPN izveidoto struktūru iekšējos reglamentus, ir viena. Tāpat lietā nav strīda par to, ka minētie reglamenti ir nedalāmi. Turklāt ir fakts, ka apstrīdētajiem lēmumiem ir būtībā identisks saturs, pat ja atšķiras piemērošanas joma, un tajos ir ietverta norāde uz vienu un to pašu Partnerības padomes sagatavoto dokumentu [74]. Šādos apstākļos iemesli, kuru dēļ Padome pieņēmusi divus atsevišķus lēmumus, paliek neskaidri, ja vien tas nav mēģinājums pamatot LES 37. panta juridiskā pamata izmantošanu attiecībā uz otro no šiem lēmumiem.

76. Ņemot to vērā – gadījumā, ja Tiesa uzskatītu, ka tiesību aktam, kurā ir noteikta Padomes vienīgā nostāja, būtu jāpievieno šāds juridiskais pamats –, manā ieskatā, Komisija, šķiet, nav pierādījusi Padomes veiktās šādas sadalīšanas izvēles prettiesiskumu. Protams, ar viena tiesību akta pieņemšanu nebūtu tikusi apgrūtināta lēmumu pieņemšanas procedūra. Tomēr tādā gadījumā Padomei nevarētu pārmest ne noteikumu par juridiskā pamata noteikšanu, ne piemērojamās balsošanas kārtības apiešanu. Tāpat kā Čehijas Republika es šaubos, ka tādos apstākļos Padomei varētu pārmest lojālas sadarbības pienākuma pārkāpumu vai iniciatīvas

[72] Ir svarīgi norādīt, ka, neraugoties uz atšķirīgo kontekstu, līdzīgs jautājums ir radies atzinuma 1/19 procedūrā, kurā ģenerāladvokāts Dž. Hogans [*G. Hogan*] savus secinājumus sniedza 2021. gada 11. martā (EU:C:2021:198, 167.–194. punkts), saistībā ar to, ka tiesību akts, ar kuru atļauts parakstīt Stambulas Konvenciju par vardarbības pret sievietēm un vardarbības ģimenē novēršanu un apkarošanu, ir ticis sadalīts divos atsevišķos lēmumos.

[73] Tomēr ir jāprecizē, ka tā ir nevis sadalīšana divos atsevišķos lēmumos pati par sevi, kas noved pie Tiesas judikatūras par juridiskā pamata izvēli apiešanas, bet gan šī sadalīšana kopā ar nepareiza juridiskā pamata paredzēšanu vienam no šiem abiem lēmumiem.

[74] Runa ir par ES un Armēnijas Republikas Partnerības padomes lēmumprojektu, ar ko pieņem tās reglamentu, kā arī Partnerības komitejas un apakškomiteju un citu struktūru, ko izveidojusi Partnerības padome, iekšējos reglamentus un izveido apakškomiteju sarakstu ST 15226/19, pieejams tīmekļvietnē: http://register.consilium.europa.eu.

tiesību, kas ar LES 17. panta 2. punktu ir piešķirtas Komisijai, pārkāpumu[75]. Proti, Komisijas apgalvotā "sagrozīšana" man nešķiet pierādīta, jo grozītā priekšlikuma mērķis, proti, ļaut noteikt nostāju, kas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē attiecībā uz iekšējo reglamentu pieņemšanu, tika sasniegts un šīs nostājas saturs, izņemot dažus nelielus grozījumus, tika fiksēts atbilstoši tam, kas bija ticis piedāvāts[76]. Protams, varētu apgalvot, ka, tā kā grozītajā priekšlikumā bija paredzēta tikai viena lēmuma pieņemšana, Lēmums 2020/246 tika pieņemts bez jebkāda Komisijas priekšlikuma, tādējādi pārkāpjot LES 17. panta 2. punktu, lasot to kopsakarā ar LESD 218. panta 9. punktu. Tomēr šāda argumentācija man šķiet pārāk formāla, vismaz šīs lietas apstākļos, kad Lēmumam 2020/245 un Lēmumam 2020/246 ir būtībā identisks saturs[77].

C. Par apstrīdēto lēmumu seku atstāšanu spēkā

77. Komisija un Padome, kā arī valstis, kas iestājušās lietā, lūdz Tiesu gadījumā, ja tā atceltu apstrīdētos lēmumus, saglabāt to sekas.

78. Atbilstoši LESD 264. panta otrajai daļai Tiesa, ja tā to uzskata par vajadzīgu, var noteikt, kuras no atceltā akta sekām jāuzskata par galīgām. Tā kā apstrīdēto lēmumu atcelšana, neatstājot spēkā to sekas, var traucēt ar VPPN izveidoto struktūru darbību, apšaubīt Savienības saistības attiecībā uz šo iestāžu pieņemtajiem tiesību aktiem un tādējādi traucēt šā nolīguma pareizu izpildi[78], uzskatu, ka gadījumā, ja Tiesa nolemtu atcelt apstrīdētos lēmumus, to sekas būtu jāsaglabā.

D. Par tiesāšanās izdevumiem

79. Atbilstoši Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktam lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā es ierosinu apmierināt prasību un tā kā Komisija ir prasījusi piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, manā ieskatā, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus. Saskaņā ar Reglamenta 140. panta 1. punktu dalībvalstis, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Līdz ar to ir pamats nospriest, ka Francijas Republika un Čehijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.

[75] LES 17. panta 2. punkta beigās ir paredzēts, ka neleģislatīvus aktus pieņem, pamatojoties uz Komisijas priekšlikumu, ja tā paredzēts Līgumos. Saskaņā ar LESD 218. panta 9. punktu Padome pēc Komisijas (vai Augstā pārstāvja) priekšlikuma definē nostāju, kas Savienības vārdā jāapstiprina kādā ar nolīgumu izveidotā struktūrā.

[76] Atgādināšu, ka attiecībā uz leģislatīvo aktu pieņemšanas procedūru Tiesai jau ir bijusi iespēja precizēt, ka gadījumā, "ja ar Parlamenta un Padomes plānotajiem grozījumiem leģislatīva akta priekšlikums tiek grozīts tādējādi, ka tiek radīts šķērslis tā mērķu sasniegšanai un līdz ar to atņemta tā jēga, Komisijai ir tiesības to atsaukt" (skat. spriedumu, 2015. gada 14. aprīlis, Padome/Komisija, C-409/13, EU:C:2015:217, 83. punkts).

[77] Argumentējot tikpat formāli, varētu arī uzskatīt, ka Padome ir pārkāpusi LESD 293. panta 1. punktu, jo, lai gan attiecībā uz Lēmuma 2020/245 piemērošanas jomu ir izdarīta atkāpe no grozītā priekšlikuma, tas tika pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu, nevis vienprātīgi.

[78] Pēc analoģijas skat. spriedumu Kazahstāna, 51. punkts. Ja vien nekļūdos, iekšējie reglamenti, uz kuriem attiecas apstrīdētie lēmumi, pa šo laiku, šķiet, ir tikuši pieņemti; skat.: https://data.consilium.europa.eu/doc/document/ST-4555-2020-INIT/en/pdf.

VI. Secinājumi

80. Pamatojoties uz visiem iepriekš minētajiem apsvērumiem, ierosinu Tiesai nospriest šādi:

1) Atcelt Padomes Lēmumu (ES) 2020/245 (2020. gada 17. februāris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz Partnerības padomes reglamenta un Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru reglamentu pieņemšanu un apakškomiteju saraksta izveidošanu, lai piemērotu minēto nolīgumu, izņemot tā II sadaļu, un Padomes Lēmumu (ES) 2020/246 (2020. gada 17. februāris) par nostāju, kas Eiropas Savienības vārdā jāieņem Partnerības padomē, kura izveidota ar Visaptverošu un pastiprinātu partnerības nolīgumu starp Eiropas Savienību un Eiropas Atomenerģijas kopienu, un to dalībvalstīm, no vienas puses, un Armēnijas Republiku, no otras puses, attiecībā uz Partnerības padomes reglamenta un Partnerības komitejas, apakškomiteju un citu Partnerības padomes izveidotu struktūru reglamentu pieņemšanu un apakškomiteju saraksta izveidošanu, lai piemērotu minētā nolīguma II sadaļu.

2) Atstāt spēkā Lēmuma 2020/245 un Lēmuma 2020/246 sekas.

3) Eiropas Savienības Padome atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

4) Francijas Republika un Čehijas Republika sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas.